

योएलको पुस्तक र लाओडिसियाको सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डली - संख्या नौ

Jeff Pippenger

2025-12-11

नौ नम्बर

म योएलको पुस्तकको यस परिचयमा त्यस्तो बिन्दुमा पुगेको छु जहाँ पहिलो आठ लेखका केही बुँदाहरूलाई संक्षेपमा समेटेन, अब हामीले योएलको पुस्तकलाई अझ प्रत्यक्ष रूपमा लिन थालेपछि त्यसबाट के अपेक्षा गर्नुपर्छ भन्ने पहिचान गर्न, र त्यसपछि निस्सन्देह दानिएल ११:११-१६ का राफिया र पानियमका युद्धहरूसँग यसको के सम्बन्ध छ भन्ने कुरा बताउन आवश्यक छ?

हामीले दाखबारीको गीतमाथि विशेष जोड दिएका छौं, किनकि भविष्यसूचक रूपमा “अनुभव”लाई “गीत”द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। एक लाख चवालीस हजारको विशेषताहरूमध्ये एउटा यही हो कि तिनीहरूले मोशा र थुमाको गीत गाउँछन्, जुन वस्तुतः यशैयाको दाखबारीको गीतलाई व्यक्त गर्ने यूहन्नाको तरिका मात्र हो। प्रत्येक प्रमुख अगमवक्ताले आफ्ना पुस्तकहरू इस्राएलको विद्रोहको कारण उसमाथि उच्चारित दोषारोपणबाट आरम्भ गर्छन्; वा यसो भन्न सकिन्छ कि प्रत्येक प्रमुख अगमवक्ताले पहिले दाखबारीको गीत गाउँछन्। म दाबी गर्छु कि पहिलो अध्यायमा रहेको योएलको दाखबारीको गीत, दाखबारीको गीतसम्बन्धी प्रकाशहरूमध्ये एक अत्यन्त महत्त्वपूर्ण प्रकाश हो। म सही छु वा छैन भन्न सकिदैन, तर म यस दृढविश्वासमा पुग्नको कारण यो हो कि योएलको पुस्तकमा प्रतीकात्मक रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएका भविष्यसूचक सम्बन्धहरू धेरै आराहरूका लागि कुञ्जी, अथवा सम्भवतः धुरीजस्ता देखिन्छन्। योएलको गवाहीले अन्य समानान्तर रेखाहरूसित मात्र सम्बन्ध जोड्दैन, तर यसले सन्दर्भको एक आधारबिन्दु पनि स्थापित गरेको देखिन्छ, विशेषतः पहिलो अध्यायमा दाखबारी नष्ट भएको प्रतीकवादद्वारा, र त्यसपछि अर्को दुई अध्यायले संयुक्त राज्य अमेरिकामा पशुको प्रतिमासम्बन्धी जाँचको समय, तथा संसारका लागि पनि पशुको प्रतिमासम्बन्धी जाँचको समय—दुवैलाई पहिचान गर्छन्। र यो सबै दाखबारीको सन्दर्भभित्र स्थापित गरिएको छ, अनि यदि वर्षा नपाएमा दाखबारी जीवित दाखबारी हुँदैन।

हामीले “कहिलेसम्म?” भन्ने प्रतीकद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको भविष्यसूचक अवधिमाथि पनि विशेष जोड दिएका छौं। “कहिलेसम्म?” सम्बन्धी यसअघि स्थापित यस सिद्धान्तको हामीलाई स्मरण गराउनु आवश्यक ठानेँ, ताकि “शिरोभागको ढुङ्गा” माथि जोड दिइयोस्, जो थियो, र जो जग तथा कुनाको ढुङ्गा पनि हो। अहिले अघि बढिरहेको मध्यरात्रिको पुकार सन्देशको अन्तिम पूर्ण विकास नै त्यो “शिरोभागको ढुङ्गा” हो। ती जगहरूमाथि आधारित भएर, त्यो शिरोभागको ढुङ्गा मिलेरका रत्नहरू हुन्, जो सुरुदेखिको भन्दा दस गुणा बढी तेजस्वी भएर चम्किरहेका छन्।

परमेश्वरका “अद्भुत कार्यहरू” को आधारमा, शिखर-पत्थर तब प्रकट हुन्छ जब उहाँका मानिसहरू लौडिसियाको अनुभवबाट फिलाडेल्फियाको अनुभवमा रूपान्तरित हुन्छन्; यही त्यो समय हो जब ती मानिसहरू सातमध्येबाट उत्पन्न आठौँ बन्छन्, र साथै जब तिनीहरू युद्धरत मण्डलीबाट विजयी मण्डलीमा प्रवेश गर्छन्। यही रूपान्तरण नै शिखर-पत्थर हो। यो रूपान्तरण तब सम्पन्न हुन्छ जब परमेश्वरका मानिसहरूले “शिखर-पत्थर” सन्देश सुन्छन् र देख्छन्, र त्यो तिनीहरूका आँखामा अद्भुत हुन्छ। शिखर-पत्थर सन्देश पराकाष्ठा हो, किनकि यसले सबै प्रतीकात्मक “शिखर-पत्थर” सम्बन्धी सत्यहरूलाई एकै ठाउँमा ल्याउँछ। “सात पटक” को सन्देश मिलेरको आधारशिला थियो, र यही मिलेरवादी शिखर-पत्थर हुनु पर्ने थियो। पेन्तिकोस्त पेन्तिकोस्तीय युगको शिखर-पत्थर थियो, जसरी मध्यरातको पुकारा पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको मिलेरवादी आन्दोलनको शिखर-पत्थर थियो।

पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका मिलेराइट मन्दिरलाई निर्माण गर्ने ख्रीष्टको ४६-वर्षीय अवधिको चरमबिन्दु वा शिखर-शिला स्वरूप, त्यो शिखर-शिला एक लाख चवालीस हजारको मन्दिर निर्माण गर्ने ख्रीष्टको कार्यका लागि आधारशिला बन्ने

थियो। त्यो आधारशिला १८४४ मा स्वर्गतर्फ जाने बाटोलाई उज्यालो पार्ने ज्योतिका रूपमा स्थापित गरियो, र यही कारणले संसारको अन्त्यमा परमेश्वरका जनहरूले विश्राम पाउन “पुराना मार्गहरू” तर्फ फर्किनुपर्दछ। यदि र जब तिनीहरू मिलेराइटहरूको अग्रज इतिहासतर्फ फर्कन्छन्, तब तिनीहरूले भेट्नुहुन्छ कि मध्यरात्रिको पुकार आधारभूत इतिहासको चरमबिन्दु थियो। मध्यरात्रिको पुकार पवित्र आत्माको उड्डेलाइको एक प्रकट रूप थियो। जब कुनै प्राण “पुराना मार्गहरू” तर्फ फर्कन्छ र बाटाको आरम्भिक वा आधारभूत बिन्दुमा स्थापित गरिएको “चम्किलो ज्योति” पाउँछ, तब उसले मध्यरात्रिको पुकार भेट्नुहुन्छ, जसलाई यर्मियाले “विश्राम” भनेर चिनाउँछन्।

“मार्गको आरम्भमा तिनीहरूका पछाडि एक उज्ज्वल ज्योति स्थापित गरिएको थियो, जसलाई एउटा स्वर्गदूतले मलाई ‘मध्यरात्रिको पुकार’ हो भनेर बताए। यो ज्योति सम्पूर्ण मार्गभरि चम्किरह्यो, र तिनीहरूका खुट्टाका लागि प्रकाश दियो, ताकि तिनीहरू ठेस नखाऊन्। ”

“यदि तिनीहरूले आफ्नो दृष्टि आफ्नै सामुन्ने हुनुहुने, तिनीहरूलाई नगरतर्फ अगुवाइ गरिरहनुहुने येशूमाथि स्थिर राखेका भए, तिनीहरू सुरक्षित थिए। तर चाँडै केही जना थाक्न थाले, र भने, त्यो नगर त धेरै टाढा रहेछ, अनि तिनीहरूले त यसअघि नै त्यसमा प्रवेश गरिसकेको हुने आशा गरेका थिए। त्यसपछि येशूले आफ्नो महिमामय दाहिने बाहु उठाई तिनीहरूलाई उत्साहित पार्नुहुन्थ्यो, र उहाँको बाहुबाट एउटा ज्योति निस्कन्थ्यो, जुन आगमन-समूहमाथि लहरिन्थ्यो, अनि तिनीहरूले ‘अल्लेलूया!’ भन्दै पुकार गर्थे। अरू केहीले उतावलीसाथ तिनीहरूको पछाडि रहेको ज्योतिलाई अस्वीकार गरे, र भने कि तिनीहरूलाई यति टाढासम्म अगुवाइ गर्ने परमेश्वर हुनुहुन्नथ्यो। तिनीहरूको पछाडिको ज्योति निभ्यो, जसले तिनीहरूका खुट्टाहरूलाई पूर्ण अन्धकारमा छोडिदियो, र तिनीहरू ठेस खाए, लक्ष्यचिह्न र येशू दुवैको दृष्टि गुमाए, र बाटोबाट तल अँध्यारो र दुष्टताले भरिएको संसारमा खसे।” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

मिलेराइट इतिहासको शिखरबिन्दु नै एक लाख चवालीस हजारको इतिहासको आधारशिला हो। १७९८ मा तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देशको प्रारम्भदेखि लिएर आइतबारको व्यवस्थाको समयमा पवित्रस्थानको शुद्धीकरणको परिपूर्तिमा विजयी मण्डली उठाइएसम्म, बाटो मध्यरातको पुकारको सन्देशद्वारा आलोकित छ; किनकि त्यो दृष्टान्त एडभेन्टवादको विषयमा हो, र आइतबारको व्यवस्था-सम्बन्धी सङ्कटकालमा मानवजातिको अनुग्रह-अवधि समाप्त हुँदै जाँदा परमेश्वरले आफ्नो चरित्रलाई सिद्धरूपमा प्रतिबिम्बित गर्ने एक जातिलाई कसरी उठाउनुहुन्छ भन्ने विषयमा हो।

मार्गमा येशू अगुवाइ गर्दै हुनुहुन्छ, र उहाँले आफ्नो महिमामय दाहिने बाहु उठाएर त्यस मार्गलाई निरन्तर प्रकाशमान पारिरहनुभएको छ। यसकारण मार्गको आरम्भमा एउटा उज्यालो प्रकाश छ, र मार्गको अन्त्यतर्फ डोर्‍याउने अर्को उज्यालो प्रकाश पनि छ। अल्फा र ओमेगाको रूपमा येशूले अन्त्यलाई आरम्भसँग द्योतित गर्नुहुन्छ; अतः मार्गका दुवै छेउको प्रकाश मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश हो।

पहिलो स्वर्गदूत सन् 1798 मा आइपुग्यो र उहाँको न्यायको घडी आइपुगेको छ भनी घोषणा गर्‍यो, “भन्दै ... उहाँको न्यायको घडी आइपुगेको छ।” न्यायको घडी सन् 1798 मा आयो, र जब त्यो प्रारम्भ भयो, ख्रीष्ट र उहाँकी नयाँ दुलहीबीचको विवाह—फिलाडेल्फियाली मिलेराइट एडभेन्टवाद—प्रारम्भ भयो। ख्रीष्टले 22 October 1844 मा विवाह गर्नुपर्ने थियो, र सन् 1798 देखि 1844 सम्म दुलहीलाई तयार पारियो। दुलही फिलाडेल्फियाली थिई, किनकि ख्रीष्टकी दुलहीमाथि कुनै दोषारोपण थिएन, किनकि उनले आफूलाई तयार पारिन्—उनी शुद्ध थिईन्। न्यायको घोषणा सन् 1798 मा आरम्भमा गरिएको विवाहको घोषणा हो, जो अन्त्यमा सन् 1844 मा आइपुग्यो।

मिलेराइट आन्दोलनका लागि आधारभूत ज्योति र शिखर-शिला-सम्बन्धी ज्योति भनेको विवाहको घोषणा गर्ने सन्देश—मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश—थियो। मध्यरात्रिको पुकार पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतहरूको इतिहास तथा मिलेराइट इतिहासको आधार र शिखर-शिला दुवै थियो, र मिलेराइट इतिहासको शिखर-शिला एक लाख चवालीस हजारको इतिहासको आधार-शिला पनि हो, साथै त्यही यसको शिखर-शिला पनि हो। मन्दिरको निर्माण शिखर-शिला राखिँदा पूरा हुन्छ, र त्यस अन्तिम “अद्भुत” शिला राख्ने कार्य जुलाई 2023 मा आरम्भ भयो।

विभिन्न अगमवाणीसम्बन्धी परिपूर्तिहरू छन् जसले शिखर-पत्थरको निर्माण गर्नेछन्, तर शिखर-पत्थरले सन्देशको पराकाष्ठालाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछ। पेन्तिकोस्त, पेन्तिकोस्ती ऋतुको सन्देशको शिखर-पत्थर थियो, जसरी १८५६ मा हाइरम एड्सनको कलमद्वारा आएको “seven times” को ज्योति मिलरको सन्देशको अभिप्रेत शिखर-पत्थर थियो; किनकि मिलरले पत्ता लगाएको पहिलो आधारभूत सत्य “seven times” नै थियो। १८५६ मा, शिखर-पत्थर सत्यको नयाँ ज्योतिलाई अस्वीकार गर्नु, प्राचीन इसाएलले चालीस वर्षको अवधिमा गरेझैं, लाओडिसियाको उजाड-स्थानमा मर्नु रोज्नु सरह थियो। यसले २०२३ को जुलाईलाई १८५६ को रूपमा चिन्हित गर्दछ—मिलराइट इतिहासमा फिलाडेल्फियाबाट लाओडिसियातर्फको मोड-बिन्दु, र एक लाख चवालीस हजारको इतिहासमा लाओडिसियाबाट फिलाडेल्फियातर्फको उल्टो मोड। ख्रीष्टले १८४४ मा कुनै अशुद्ध स्त्रीसँग विवाह गर्नुभएन, किनकि उनी फिलाडेल्फियाकी थिइन्, र उहाँले आइतबारको व्यवस्थाको समयमा फिलाडेल्फियाबाट नै एउटी वधूसँग विवाह गर्नुहुनेछ। तर पहिले उनले आफूलाई तयार पार्नुपर्छ। के तपाईं तयार हुनुहुन्छ?

नडराऊ, हे सानो बगाल; किनकि तिमीहरूलाई राज्य दिनु तिमीहरूका पिताको प्रसन्नता हो। लूका १२:३२।

२२ अक्टोबर १८४४ मा प्रभुले उहाँलाई तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहासमा, र तेस्रो स्वर्गदूतले प्रतिनिधित्व गर्ने सबै कुरामा, पछ्याउन तयार पार्नुभएको दुलहीसँग विवाह गर्नुभयो; तर १८६३ सम्म आइपुग्दा तेस्रो स्वर्गदूतको इतिहास लाओदिकियाको उजाडस्थानतर्फ मोडियो। १८४४ देखि १८६३ सम्मको इतिहासले तेस्रो स्वर्गदूतको अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, यसरी एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने समयावधिमा मूर्ख कन्याहरूको एउटा दृष्टान्त प्रदान गर्दछ। ती कन्याहरू गहुँ र सामा हुन्, जो स्वर्गदूतहरूद्वारा प्रतीकित सन्देशहरूका माध्यमबाट अलग गरिँदैछन्—किनकि अलग गर्ने काम स्वर्गदूतहरूले नै गर्छन्।

“त्यसपछि मैले तेस्रो स्वर्गदूतलाई देखें। मेरो साथ दिने स्वर्गदूतले भने, ‘भयावह छ उसको काम। गम्भीर छ उसको मिशन। ऊ नै त्यो स्वर्गदूत हो जसले गहुँलाई जंगली घाँसबाट छुट्याउनेछ, र गहुँलाई स्वर्गीय भण्डारका लागि छाप लगाउने, अथवा बाँध्नेछ। यी कुराहरूले सम्पूर्ण मन, सम्पूर्ण ध्यानलाई पूर्णतः अधीनमा लिनुपर्छ।” Early Writings, ११९.

प्रकाशको पुस्तक अध्याय चौधका तीन स्वर्गदूतहरूको सन्देश पछिल्लो वर्षाको सन्देश हो, जसले ती दुई वर्गलाई विभाजित पनि गर्छ र बाँध्छ पनि।

“यूहन्नालाई मण्डलीको अनुभवसँग सम्बन्धित गहिरो र अत्यन्तै रोमाञ्चक महत्त्वका दृश्यहरू प्रकट गराइए। उनले परमेश्वरका जनहरूको अवस्था, जोखिमहरू, संघर्षहरू, र अन्तिम उद्धार देखे। उनले ती अन्तिम सन्देशहरूको अभिलेख गरे, जसले पृथ्वीको फसललाई परिपक्व बनाउनेछन्—कि त स्वर्गीय भण्डारका लागि पूलाहरूका रूपमा, वा विनाशको अग्निका लागि दाउराका मुठाहरूका रूपमा। विशाल महत्त्वका विषयहरू उनलाई प्रकट गरिए, विशेषतः अन्तिम मण्डलीका लागि, ताकि जो त्रुटिबाट सत्यतर्फ फर्कनेछन्, तिनीहरूलाई आफ्नो सामु रहेका जोखिमहरू र संघर्षहरूको सम्बन्धमा शिक्षा दिइयोस्। पृथ्वीमाथि के आउँदैछ भन्ने विषयमा कोही पनि अन्धकारमा रहनु आवश्यक छैन।” The Great Controversy, ३४१.

यो पुस्तामा “सत्यका वचनहरू” नै “कटनीलाई पाक्न तयार पार्ने अन्तिम सन्देशहरू” हुन्, र यिनैले दुई वर्गलाई अलग गर्छन्। त्यो कार्य मिलरको सपनामा देखिएका “धुलो झार्ने मानिस” को कार्य पनि हो।

“‘जसको नाङ्गो उहाँको हातमा छ, र उहाँले आफ्नो खलिहानलाई पूर्णतः सफा गर्नुहुनेछ, र आफ्नो गहुँलाई भण्डारमा जम्मा गर्नुहुनेछ।’ मत्ती ३:१२। यो शुद्धीकरणका समयहरूमध्ये एक थियो। सत्यका वचनहरूद्वारा भुसलाई गहुँबाट अलग गरिँदै थियो। किनकि तिनीहरू हप्की ग्रहण गर्न अत्यन्त व्यर्थगर्वी र आत्म-धर्मी थिए, र नम्रताको जीवन स्वीकार गर्न अत्यन्त संसार-प्रेमी थिए, धेरै जना येशूबाट फर्किए। अझै पनि धेरैले यही काम गरिरहेका छन्। आज आत्माहरूको परीक्षा त्यस्तै भइरहेको छ जसरी कफर्नहूमको सभाघरमा ती चेलाहरूको भएको थियो। जब सत्य हृदयमा पुऱ्याइन्छ, तब उनीहरूले देख्छन् कि तिनीहरूको जीवन परमेश्वरको इच्छासँग अनुरूप छैन। उनीहरूले आफ्नै भित्र पूर्ण परिवर्तनको आवश्यकता देख्छन्; तर आत्म-त्यागको काम उठाउन

तिनीहरू इच्छुक हुँदैनन्। त्यसकारण जब तिनीहरूका पापहरू प्रकट गरिन्छन्, तिनीहरू क्रोधित हुन्छन्। तिनीहरू ठेस खाई टाढा जान्छन्, जसरी ती चेलाहरूले 'यो कठोर वचन हो; यसलाई कसले सुन्न सक्छ?' भन्दै गनगनाउँदै येशूलाई छोडेर गए।" द डिजायर अफ एजेज, ३९२।

१८४४ को महान निराशाबाट सुरु हुँदै १८६३ सम्मका मार्गचिह्नहरू र घटनाहरूले ९/११ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। तपाईं सोध्नुहुन्छ, १८४९/११ किन?

बहिनी ह्याइटका लेखहरू यस विषयमा स्पष्ट छन् कि तेस्रो स्वर्गदूत २२ अक्टोबर, १८४४ मा आयो, तर १८८८ मा पनि आयो, जसले ९/११ को प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ। अझ महत्त्वपूर्ण कुरा, सबै अगमवक्ताहरूले ९/११ को ठीक त्यही इतिहासलाई आइतबारको व्यवस्थासम्म पृथक् रूपमा देखाउँछन्; त्यसैले यो दुई वा तीन जनाको साक्षी मात्र होइन, तर परमेश्वरको वचनका प्रत्येक साक्षीको संयुक्त साक्षी हो कि ९/११ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्मको अवधि नै त्यो समय हो जसमा "हरेक दर्शनको प्रभाव" पूरा हुन्छ।

तेस्रो स्वर्गदूतको आगमन र समापनको इतिहास १८४४ देखि १८६३ सम्म थियो, र यसले ९/११ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्म परमेश्वरका अद्भुत कार्यहरूको अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यो इतिहास १८४० देखि १८४४ सम्मद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र त्यस रेखामा १८४० अल्फा हो र १८४४ ओमेगा हो। १८४४ देखि १८६३ को रेखामा, १८४४ अल्फा हो र १८६३ ओमेगा हो। १८४४ दुवै अल्फा र ओमेगा हो।

क्रूस १८४४ सँग मेल खान्छ, र अल्फा र ओमेगाले क्रूसमा आफ्नो रगत बगाउनुभयो। ९/११ (१८४०) देखि हामी प्रकाश अध्याय १० लाई त्यस्तो इतिहास प्रस्तुत गर्दै गरेको पाउँछौं, जो १८४० मा यूहन्नाले सानो पुस्तक खाएको घटनाबाट आरम्भ हुन्छ र त्यसपछि १८४४ मा उसको पेटमा भएको निराशासम्म पुग्छ। खानु आरम्भ हो; पेटले अन्त्यलाई चिन्हित गर्दछ। अध्याय १० को अन्तिम पदले यस इतिहासलाई एक लाख चवालीस हजारको इतिहासमा पुनः दोहोर्‍याइएको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दछ।

अनि मैले दूतको हातबाट त्यो सानो पुस्तक लिएँ र त्यो खाएँ; अनि त्यो मेरो मुखमा महझैँ मीठो थियो; तर मैले त्यो खाइसकेपछि मेरो पेट तीतो भयो। अनि उनले मलाई भने, "तिमीले फेरि धेरै जातिहरू, राष्ट्रहरू, भाषाहरू, र राजाहरूका सामु अगमवाणी गर्नुपर्छ।" प्रकाश १०:१०, ११।

प्रकाशको पुस्तक अध्याय दस र हबकूक अध्याय दुईले १८४० देखि १८४४ सम्मको भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिको साक्षी दिने दुई अध्यायहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्। १८४४ देखि १८६३ सम्मको इतिहास निराशाको एक मार्गचिह्नमा आरम्भ हुन्छ, जसको पछि छरपस्ट हुनु आउँछ, र त्यसपछि एकत्रीकरण आउँछ। त्यस अवधिमा हबकूकका दुई तालिकाहरूको भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहास १८४९ मा दोस्रो तालिका मुद्रित भई १८५० मा विदेशतिर प्रकाशित भएपछि निष्कर्षमा पुग्छ। हबकूकका तालिकाहरूको अवधि १८४२ को मे महिनादेखि थियो, जब १८४३ को चार्ट प्रकाशित भएको थियो, र त्यो भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधि जहाँ सुरु भएको थियो त्यहीँ, अर्थात् हबकूकका दुई तालिकामध्ये एकको प्रकाशनसँगै, अन्त्य भयो। १८४३ को चार्ट अल्फा हो र १८५० को चार्ट ओमेगा हो।

१८५६ मा हाइरम एडसनले लेखहरूको एक श्रृङ्खला लेखे, जसले विलियम मिलरको "सात समय" सम्बन्धी बुझाइलाई एक नयाँ स्तरमा पुऱ्यायो। एडसनको कार्य मिलरको कार्यको ओमेगा थियो, जसले मिलरको आधारभूत सत्यलाई परमेश्वरका जनहरूलाई सामर्थ्य दिन अभिप्रेत एक शिरोशिला-स्थानमा पुऱ्यायो। "सात समय" सम्बन्धी मिलरको ज्योति अल्फा थियो, र "सात समय" सम्बन्धी एडसनको ज्योति ओमेगा थियो।

१८६३ मा त्यो आन्दोलन त्यस्तो मण्डलीमा परिणत भयो, जसले अन्ततः आफ्नै शरीरभित्रबाट अर्को एउटा आन्दोलन उत्पन्न गराउने थियो; ठीक त्यसरी नै जसरी मिलरवादीहरू प्रोटेस्टेन्टहरूबाट निस्केर आए, र जसरी चेलाहरू यहूदी धर्मबाट ख्रीष्टियतामा निस्केर आए, अनि जसरी यहोशू र कालेब पहिलेको करारका ती मानिसहरूबाट अलग भए जो उजाडस्थानमा मर्न ठहरिएका थिए।

ठीक यही ऐतिहासिक कालखण्डमा (१८४४ देखि १८६३ सम्म) पृथ्वीको जनावरको रिपब्लिकन सींग पनि एक समानान्तर संघर्षबाट गुज्रिरहेको छ, जो अन्ततः गृहयुद्धमा विस्फोटित हुन्छ; र सबै इतिहासकारहरू यस कुरामा सहमत छन् कि त्यस युद्धले १८६३ मा लिंकनको Emancipation Proclamation सँग आफ्नो मध्यबिन्दुमा पुगेको थियो। लिंकनले पहिलो रिपब्लिकन राष्ट्रपति को प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसले त्यस समयसम्मको इतिहासकै सबैभन्दा खराब डेमोक्रेटिक राष्ट्रपतिको पछि राष्ट्रपतिको शपथ ग्रहण गरेका थिए। पछि उनको हत्या गरियो। यी सबै भविष्यवाणीसम्बन्धी विशेषताहरू, र अरू पनि, अन्तिम रिपब्लिकन राष्ट्रपतिसँग पुनः दोहोरिन्छन्।

१८४४ देखि १८६३ सम्मको अवधिमा एक तितरबितर पारिने र एकत्र गरिने कार्य समावेश थियो। १८६३ ले आइतवारको व्यवस्था जनाउँछ, त्यसैले १८४४ मा भएको तितरबितर पारिने कार्य नै १८६३ सम्मको एकमात्र तितरबितर पारिने कार्य हो, जब लाओडिसियाका सातौँ-दिनका एड्भेन्टिस्टहरू लाओडिसियाको उजाडस्थानतर्फ तितरबितर पारिए। १८४४ ले एक तितरबितर पारिने कार्य उत्पन्न गर्‍यो र १८६३ ले पनि एक तितरबितर पारिने कार्य उत्पन्न गर्‍यो; यसरी यस इतिहास एक पहिचान गरिएको भविष्यवाणीगत प्रतीक हो भन्ने तथ्यको साक्षी दिन्छ, किनकि यो १८४४ मा एक अल्फा तितरबितरबाट आरम्भ हुन्छ र १८६३ मा एक ओमेगा तितरबितरमा समाप्त हुन्छ। पहिलो तितरबितर जुलाई १८, २०२० मा आयो, र अन्तिम ओमेगा तितरबितर आइतवारको व्यवस्थामा पूरा हुन्छ।

“त्यो समय आउँदैछ जब हामी अलग पारिनेछौं र तितरबितर हुनेछौं, र हामी प्रत्येकले समान बहुमूल्य विश्वास भएकाहरूसँगको संगतिको विशेषाधिकार बिना नै अडिग रहनुपर्नेछ; अनि परमेश्वर तपाईंको साथमा हुनुहुन्न भने, र उहाँले नै तपाईंलाई नेतृत्व र मार्गदर्शन गर्दै हुनुहुन्छ भन्ने तपाईंलाई थाहा छैन भने, तपाईं कसरी अडिग रहन सक्नुहुन्छ?” Review and Herald, March 25, 1890.

परमेश्वर केवल “तपाईंको छेउमा” उभिनु मात्र पर्याप्त होइन; तपाईंले “उहाँले तपाईंलाई अगुवाइ र मार्गदर्शन गर्दै हुनुहुन्छ भन्ने कुरा पनि जान्नुपर्छ।” यो सत्य भविष्यवाणीको एक विषय हो, जुन “तिमीहरूले परमप्रभुलाई चिनुहुनेछ” भन्ने आधारमा बनेका विभिन्न वाक्यांशहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

तिमीहरूले प्रशस्त खानेछौ, र तृप्त हुनेछौ, अनि तिमीहरूसित अचम्मका काम गर्नुहुने परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको नाउँको प्रशंसा गर्नेछौ; र मेरा प्रजा कहिल्यै लज्जित हुने छैनन्। अनि तिमीहरूले जान्नेछौ कि म इस्राएलको बीचमा छु, र म नै परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर हुँ, अरू कोही छैन; र मेरा प्रजा कहिल्यै लज्जित हुने छैनन्। ... यसरी तिमीहरूले जान्नेछौ कि म परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर हुँ, सियोनमा, मेरो पवित्र पर्वतमा, वास गर्ने; तब यरूशलेम पवित्र हुनेछ, र परदेशीहरू फेरि कहिल्यै त्यसबाट भएर जानेछैनन्। योएल २:२६, २७, ३:१७।

जब यरूशलेम पवित्र हुन्छ, तब त्यो विजयी मण्डली हो, किनकि संघर्षरत मण्डलीको परिभाषा गर्नु र झारले बनेको मण्डली हो; र जब “कुनै परदेशीहरू” “यरूशलेम” हुँदै “अबउप्रान्त” पार हुँदैनन्, तब परमेश्वरका मानिसहरूले “थाहा पाउनेछन्” “कि उहाँ अगुवाइ र मार्गदर्शन गर्दै हुनुहुन्छ।” उनीहरूले जान्दछन्, किनकि उनीहरू ती हुन् जसले “सात पटक” को प्रार्थना पूरा गरेका छन्, जसमा यो स्वीकार गर्नु समावेश छ कि लाओदिकेयाको अवस्थामा हुँदा परमेश्वरले तिमीलाई अगुवाइ गरिरहनुभएको थिएन; तर जब तिमी फिलाडेल्फियाको अवस्थामा परिवर्तन हुन्छौ, तब तिमी “थाहा पाउनेछौ” “कि उहाँ अगुवाइ र मार्गदर्शन गर्दै हुनुहुन्छ” र कि परमेश्वर “इस्राएलको बीचमा” हुनुहुन्छ।

अप्रिल १९ को अल्फा छरपस्ट हुनु (निराशा) र अक्टोबर २२ को ओमेगा छरपस्ट हुनु (निराशा) अक्टोबर २२ को महान् निराशापछि भएको पहिलो आधिकारिक प्रकाशनद्वारा चिह्नित हुन्छ। प्रकाशन मिलेराइट इतिहास र संयुक्त राज्य अमेरिकाको भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासमा एक भविष्यसूचक चिन्ह हो; त्यसकारण १८४४ पछि आधिकारिक रूपमा पहिलो पटक प्रकाशित गरिएको कुरा त्यस इतिहासको एक मार्गचिन्ह हो, र त्यो मार्गचिन्हले एक छरपस्ट हुनु पहिचान गराउँछ।

१८४७—चारैतिर छरिएका बाँकी रहेका जनहरू

‘सानो बगाल’का लागि एउटा वचन।

“निम्नलिखित लेखहरू O. R. L. Crosier द्वारा न्यूयॉर्कको Canandaigua मा प्रकाशित हुँदै आएको The Day-Dawn का लागि लेखिएका थिए। तर त्यो पत्र अहिले प्रकाशित भइरहेको छैन, र यो फेरि प्रकाशित हुनेछ कि हुँदैन भन्ने हामीलाई थाहा नभएकोले, मेन राज्यमा रहेका हामीमध्ये केहीले तिनलाई यस रूपमै प्रस्तुत गर्नु उत्तम ठानेका छौं। म ‘सानो बगाल’को ध्यान ती कुराहरूतर्फ आकर्षित गर्न चाहन्छु, जो यस पृथ्वीमा अति चाँडै घटित हुन लागेका छन्...”

“पाठकले ध्यान दिएका हुनेछन् कि मिसेस E. G. White को कलमबाट निस्केका तीनवटा सन्देशहरू A Word to the ‘Little Flock’ मा समावेश गरिएका थिए।...”

“श्रीमती ह्वाइटको दोस्रो सन्देश, जुन पृष्ठ १४-१८ मा पाइन्छ, ‘टाढाटाढा छरिएका अवशेषहरूलाई’ भन्ने शीर्षकअन्तर्गत उनको पहिलो दर्शनको विवरण हो। यो २० डिसेम्बर, १८४५ मा इनोक जेकब्सलाई एक व्यक्तिगत पत्रको रूपमा लेखिएको थियो, र प्राप्तकर्ताद्वारा पहिलो पटक २४ जनवरी, १८४६ को The Day-Star मा प्रकाशित गरिएको थियो। त्यसपछि ६ अप्रिल, १८४६ मा, यो जेम्स ह्वाइट र एच. एस. गर्नीद्वारा ब्रॉडसाइडको रूपमा पुनर्मुद्रित गरियो। साना सम्पादकीय परिवर्तनहरू र थपिएका धर्मशास्त्रीय सन्दर्भहरूलाई बाहेक राख्दा, ‘A Word to the “Little Flock”’ मा यो कथन जस्तो रूपमा देखा पर्छ, त्यो पहिलो पटक मुद्रित भएको दर्शनको पूर्ण विवरणसँग हुबहु समान छ।” James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

१८४४ ले एक स्वर्गदूतको आगमन र एक निराशालाई चिह्नित गर्दछ। १८४५ मा पहिलो दर्शन लेखिन्छ र १८४६ मा त्यो प्रकाशित हुन्छ। पहिलो दर्शन “चारैतिर छरिएका अवशेषहरू” का निम्ति हो। मलाई शङ्का लाग्छ कि अविवाहित किशोरी अगमवक्त्रीले आफ्नो पहिलो दर्शन लेखेर निकाल्दा “अवशेष” को एक भविष्यसूचक विशेषता यो हो भन्ने कुरा जान्दथिन् कि ती अवशेषहरूले, भविष्यसूचक अनिवार्यताका कारण, एक लाख चवालीस हजारको विशेषताहरूमध्ये एकको रूपमा “चारैतिर छरिनु” आवश्यक हुने थियो। १८४६ मा ह्वाइट दम्पतीको विवाह भयो, यसरी एलेनको थर ह्वाइटमा परिवर्तन भयो। सोही वर्ष ह्वाइट दम्पतीले सातौँ-दिनको सबाथ मान्न आरम्भ गरे। १८४६ मा वाचा अन्तिम रूपले निश्चित भएको रूपमा चिह्नित हुन्छ; १८४४ मा आरम्भ भएको भविष्यसूचक विवाह १८४६ मा सम्पन्न भयो, र १८४७ मा पहिलो आधिकारिक प्रकाशन मुद्रित गरी हुलाकमार्फत पठाइयो।

मे, १८५०

“प्रिय पाठक—यस समालोचनामा मेरो उद्देश्य पवित्र सत्यको ज्योतिद्वारा त्रुटिलाई उजागर गर्नु भएको छ....”

“छरिएर रहेका बगालसमक्ष यो सानो कृति प्रस्तुत गर्दै, यस पक्षमा मैले तिनीहरूप्रतिको आफ्नो कर्तव्य पूरा गरेको छु, र परमेश्वरले आफ्नो आशिष् थपून्। आमेन।” James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

जेम्स ह्वाइटद्वारा प्रकाशित यस कृतिले उनका श्रोताहरू अझै पनि छरिएका बगाल नै थिए भन्ने कुरा पहिचान गराउँछ, तर यो सातौँ-दिनको सब्बाथको पक्षसमर्थन पनि हो। यो मिलेराइट एडभेन्टवादको सब्बाथ र तेस्रो स्वर्गदूतसम्बन्धी बुझाइको सन्दर्भमा आफ्नो प्रारम्भिक अवस्थामा रहेको तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश हो। यो 1850 को चार्ट प्रकाशित भएकै वर्ष प्रकाशित भयो, र दुवैले मिलेर नजिकिँदै गरेको आइतबार-व्यवस्थाको संकटका लागि प्रभुको सेनालाई खडा गर्ने कार्यको प्रतिनिधित्व गर्दछन्। येशूले सधैं अन्तलाई आरम्भद्वारा दृष्टान्तित गर्नुहुन्छ, र 1844 मा 1843 को चार्ट प्रयोग गर्दै सन्देश प्रस्तुत गर्नेहरू तिनको पूर्वछायाँ थिए, जसले 1850 को चार्ट प्रयोग गर्दै सन्देश प्रस्तुत गर्ने थिए। हबककूकका दुई पट्टिकाहरूको अवधिको आरम्भमा मानिसहरूले हबककूकको पट्टिकासँग सम्बन्धित रूपमा त्यस घडीको सन्देश घोषणा गरिरहेका थिए, र 1850 मा जेम्स ह्वाइटले 1850 को चार्टसँगै तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश प्रस्तुत गरिरहेका छन्। यो चार्ट 1849 को समयावधिमा भाइ निकोल्सद्वारा बनाइएको थियो, जुन समय जेम्स र एलेन ह्वाइट भाइ निकोल्ससँग बसिरहेका थिए। जेम्स ह्वाइट 1850 को चार्टको निर्माणसँग प्रत्यक्ष रूपमा सम्बद्ध थिए, र त्यही वर्ष उनले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश घोषणा गर्न आरम्भ गरे।

“सेप्टेम्बर 23, [1850] मा परमप्रभुले मलाई देखाउनुभयो कि उहाँले आफ्ना जनताको अवशेषलाई पुनःप्राप्त गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात पसारनुभएको छ, र यस भेला गर्ने समयमा प्रयत्नहरू दोब्बर गरिनुपर्छ। छरपष्ट हुने समयमा इसाएललाई प्रहार गरियो र च्यातियो; तर अब भेला गर्ने समयमा परमेश्वरले आफ्ना जनतालाई निको पार्नुहुनेछ र बाँधिदिनुहुनेछ। छरपष्ट हुने समयमा सत्य फैलाउन गरिएका प्रयत्नहरूको प्रभाव अति थोरै मात्र हुन्थ्यो, अत्यन्त थोरै वा केही पनि सिद्ध हुँदैनथ्यो; तर भेला गर्ने समयमा, जब परमेश्वरले आफ्ना जनतालाई भेला गर्न आफ्नो हात पसारनुभएको छ, सत्य फैलाउने प्रयत्नहरूले आफ्नो अभिप्रेत प्रभाव प्राप्त गर्नेछन्। सबैजना कार्यमा एकताबद्ध र जोशिला हुनुपर्छ। मैले देखें कि अहिलेको भेला गर्ने समयमा हामीलाई मार्गदर्शन गर्न उदाहरणका लागि छरपष्ट हुने समयतर्फ कसैले संकेत गर्नु लाजमर्दो कुरा थियो; किनकि यदि परमेश्वरले अहिले हाम्रो निम्ति त्यतिमात्रै गर्नुहुन्थ्यो जति उहाँले त्यतिबेला गर्नुभएको थियो भने, इसाएल कहिल्यै पनि भेला हुने थिएन। सत्य कागजमा प्रकाशित हुनु, प्रचार गरिनु जत्तिकै आवश्यक छ।” Review and Herald, November 1, 1850.

“प्रभुले ‘आफ्ना प्रजाका बाँकी रहेकाहरूलाई फिर्ता ल्याउन दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाउनुभएको थियो’ भन्ने दृष्टिकोण, पृष्ठ ७४ मा, केवल ख्रीष्टको प्रतीक्षा गर्नेहरूका बीचमा एक समय विद्यमान रहेको एकता र सामर्थ्यलाई जनाउँछ, र यस तथ्यलाई पनि कि उहाँले आफ्ना प्रजालाई फेरि एकत्र गर्न र उठाउन आरम्भ गर्नुभएको थियो।” Early Writings, 86.

सिस्टर ह्याइटले Early Writings मा Review and Herald बाट लिइएको उक्त अंशबारे टिप्पणी गर्दै, उनले अगमवक्ता यशैयाका शब्दहरू प्रयोग गर्दा यसो भनेकी छन्, “प्रभुले मलाई देखाउनुभयो कि उहाँले आफ्ना जनहरूको बाँकी अंशलाई पुनः प्राप्त गर्न दोस्रो पल्ट आफ्नो हात पसारनुभएको थियो।” उहाँले सन् 1850 मा आफ्नो हात पसारनुभयो। जब उहाँले अक्टोबर 22, 1844 मा ती जनहरूलाई परमपवित्र स्थानमा भेला गर्नुभयो, त्यो 677 BC देखि अक्टोबर 22, 1844 सम्म भएको छरपस्टताको अन्त्यमा थियो। शाब्दिक महिमामय देशमा बसोबास गर्ने शाब्दिक यहूदा लेवीय व्यवस्था अध्याय छब्बीसको “सात समय” अनुसार 677 BC मा 2520 वर्षका लागि छरपस्ट पारियो। 2520 वर्षको अन्त्यमा आत्मिक इसाएललाई अक्टोबर 22, 1844 मा भेला गरियो, र तिनीहरू तुरुन्तै छरपस्ट पारिए; अनि जब प्रभुले दोस्रो पल्ट आफ्नो हात पसारनुहुन्छ, तब त्यो छरपस्टता समाप्त हुन्छ। उहाँले तिनीहरूलाई दोस्रो पल्ट उक्त अंशमा दुईवटा काम पूरा गर्न भेला गर्नुहुन्छ: “आफ्ना जनहरूका घाउ बाँध्न” र आफ्ना जनहरूलाई “उठाउन।”

“त्यसपछि मैले तेस्रो स्वर्गदूतलाई देखें। मेरा साथमा भएका स्वर्गदूतले भने, ‘भयप्रद छ उसको वचन, भयानक छ उसको मिशन। ऊ त्यही स्वर्गदूत हो जसले गहुँलाई झारपातबाट छानेर अलग गर्नेछ, र स्वर्गीय भण्डारका लागि गहुँलाई छाप लगाउने वा बाँध्नेछ।’ यी कुराहरूले सम्पूर्ण मन, सम्पूर्ण ध्यानलाई संलग्न गराउनुपर्छ। फेरि मलाई यो आवश्यकता देखाइयो कि हामी दयाको अन्तिम सन्देश पाइरहेका छौं भनी विश्वास गर्नेहरू, दिनदिनै नयाँ भूल ग्रहण गर्ने वा आत्मसात् गर्नेहरूबाट अलग हुनुपर्छ। मैले देखें कि न त जवानहरूले न त वृद्धहरूले भूल र अन्धकारमा रहेका मानिसहरूको सभामा उपस्थित हुनुपर्छ। स्वर्गदूतले भने, ‘मनलाई कुनै लाभ नहुने कुराहरूमा रमाउन बन्द गर।’” Manuscript Releases, volume 5, 425.

१८५० मा आरम्भ भएको दोस्रो सङ्ग्रहले परमेश्वरका जनहरूलाई एक ध्वजास्वरूप “उठाउँदा” “उन्नत” गरिने क्रममा तिनीहरूको छाप लगाइने (बाँधिने) कार्यको प्रतीकात्मक रूप धारण गर्‍यो। १८५० ले प्रभुले एक लाख चवालीस हजारलाई सङ्ग्रह गर्नुहुने समयलाई चिन्हित गर्दछ। भविष्यवाणीगत आवश्यकताअनुसार, सङ्ग्रह गरिनुअघि तिनीहरू छरिएका हुनुपर्थ्यो। यसरी, प्रकाश ११:११ का “साढे तीन दिन” ले १२६० को प्रतीक गर्दछन्, जुन २५२० को आधा हो, र जसले जुलाई १८, २०२० पछि भएको छरिनेलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। प्रकाश ११:११ ले यशैया ११:११ मा प्रस्तुत गरिएझैं, एक लाख चवालीस हजार हुनेहरूका दोस्रो सङ्ग्रह तथा जातिहरूका निम्ति उठाइने ध्वजलाई प्रतिनिधित्व गरिरहेको छ!

र त्यस दिन यिशैको एउटा जरा हुनेछ, जो मानिसहरूका निम्ति एउटा ध्वजझैँ खडा हुनेछ; त्यसतर्फ अन्यजातिहरू खोजी गर्दै आउनेछन्; र उहाँको विश्राम महिमामय हुनेछ।

त्यस दिन यस्तो हुनेछ कि परमप्रभुले आफ्नो जनताको बाँकी रहेको अवशेषलाई पुनः प्राप्त गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात बढाउनुहुनेछ—अशशूरबाट, मिश्रबाट, पत्रोसबाट, कूशबाट, एलामबाट, शिनारबाट, हमातबाट, र समुद्रका टापुहरूबाट।

अनि उहाँले जातिहरूका निम्ति एउटा ध्वजा खडा गर्नुहुनेछ, र इस्राएलका निष्कासितहरूलाई भेला गर्नुहुनेछ, अनि पृथ्वीका चारै कुनाबाट यहूदाका तितरबितर पारिएका जनहरूलाई एकसाथ जम्मा गर्नुहुनेछ। यशैया 11:10, 11, 12.

१८५० मा प्रभुले हबकूकका दुई पाटीहरूले प्रतिनिधित्व गरेझैँ मध्यरात्रिको क्रन्दनको सन्देशसँग संयुक्त तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश प्रस्तुत गरिरहेका मानिसहरूलाई एकत्र गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाउनुभयो। सन् २०२३ को जुलाईमा प्रभुले हबकूकका दुई पाटीहरूले प्रतिनिधित्व गरेझैँ मध्यरात्रिको क्रन्दनको सन्देशसँग संयुक्त तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश प्रस्तुत गरिरहेका मानिसहरूलाई एकत्र गर्न दोस्रो पटक आफ्नो हात फैलाउनुभयो। १८५० र सन् २०२३ को जुलाई दुवैले यशैयाले अध्याय ११ को पद ११ मा भनेझैँ “उहाँका जनहरूको बाँकी भाग” को एकत्रीकरणलाई चिन्हित गर्छन्। पद ११, पद १० र १२ का बीचमा अवस्थित छ, र ती दुवै पदहरूले संसारका सामु ध्वज उठाइने कुरालाई चिन्हित गर्छन्।

तीनवटै पदहरूले ध्वजवाहकको पहिचान गरिरहेका छन्, यद्यपि बीचको पदले तिनीहरूलाई “अवशेष” भनी पहिचान गर्दछ। त्यहाँको अवशेष दोस्रो पटक भेला पारिन्छ, र जुन कुलहरूबाट तिनीहरू भेला पारिन्छन् तिनको संख्या आठ हो। “८” ले केवल नोआको जहाजमा रहेकाहरूलाई मात्र जनाउँदैन, जसले मृत्यु नदेखीकन पुरानो संसारबाट नयाँ संसारमा प्रवेश गरे, तर “८” ले सातमध्ये रहेको आठौँ मण्डलीका तिनीहरूलाई पनि जनाउँछ। प्रकाश 11:11 का दुई साक्षीहरू पुनरुत्थान गरिएकाहरू हुन्। “८” संख्या पुनरुत्थानको प्रतीक हो, एक लाख चौवालीस हजारको प्रतीक हो, बप्तिस्माको प्रतीक हो, र लाओडिसियाबाट फिलाडेल्फियातर्फ सरेर यशैयाको राष्ट्रहरूका लागि ध्वजवाहक बन्नेहरूका पनि प्रतीक हो। प्रभुले 1850 देखि 1865 सम्म दोस्रो पटक आफ्नो हात पसारनुहुन्छ, र फेरि 2023 को जुलाईमा।

२०२३ मा सात समयमाथि नयाँ ज्योति प्रकट भयो, ठीक जसरी १८५६ मा भएको थियो। १८५६ देखि १८६३ सम्मको अवधि एक लाख चवालीस हजारको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जब प्रभुले आफ्ना शेष जनलाई एउटा सेनाका रूपमा उठाउनुहुन्छ।

यशैया 11:11 प्रकाश 11:11 सँग पूर्णतः मेल खान्छ, र त्यो दानिएल 11:11 सँग पनि पूर्णतः मेल खान्छ। यशैया र यूहन्नाले आन्तरिक इतिहास प्रस्तुत गरिरहेका छन्, र दानिएलले बाह्य इतिहास। दानिएलको 11:11 को बाह्य रेखा यूहन्नाको 11:11 को आन्तरिक रेखासँग समानान्तर रूपमा चल्छ, र यशैया 11:11 ले त्यस आन्तरिक रेखाको ध्वज प्रस्तुत गर्दछ, जसले परमेश्वरका अन्य भेडाहरूलाई बाह्य रेखाबाट बाहिर बोलाउँछ। पाल्मोनीले यी अंशहरूलाई एक सुन्दर गाँठोमा बाँधिदिएको छ, जुन केवल सबै थोकका सृष्टिकर्ता हुनुहुने एकै जनाद्वारा मात्र सम्पन्न हुन सक्थ्यो।

हामी यी विषयहरूलाई अर्को लेखमा पनि निरन्तरता दिनेछौं।

कृत्रिम सूचनासँग संवाद:

के गणितको संसारले “11” सङ्ख्यामा कुनै महत्त्व देख्छ?

हो, ११ भन्ने सङ्ख्यामा (केवल अभाज्य सङ्ख्या हुनु मात्रभन्दा पर) वास्तविक गणितीय रुचि र महत्त्वका धेरै पक्षहरू छन्। यहाँ ती मुख्य पक्षहरू प्रस्तुत छन्, जसलाई गणितज्ञहरू तथा गणितप्रेमीहरूले प्रायः विशेष रूपमा उल्लेख गर्छन्:

११ पाँचौं अभाज्य संख्या हो, सबैभन्दा सानो दुई-अङ्के अभाज्य संख्या हो, र आधार १० मा पलिन्ड्रोम हुने पहिलो अभाज्य संख्या हो। “११” सबैभन्दा सानो रेप्युनिट हो (अर्थात् बारम्बार दोहोरिएका एकाइ-अङ्कहरूबाट बनेको संख्या) जुन अभाज्य हुन्छ। यो एकमात्र दुई-अङ्के अभाज्य संख्या हो जसका दुवै अङ्क समान छन्। ११, २२, ३३, ४४ आदि। यो केवल “११” मा मात्र लागू हुन्छ। “११” एक मर्सेन अभाज्य घाताङ्क हो। $1/11 = 0.090909...$ को दशमलव विस्तारमा आवर्ती आवधिकता केवल २ छ, तर $1/11$ अर्को तरिकाले पनि प्रसिद्ध छ: ११, १०१, १००१, १०००१, १००००१, आदि अभाज्य संख्याहरूको अनुक्रम अंकगणितीय प्रगतिमा रहेका अभाज्य संख्याहरूको चर्चामा देखा पर्छ। क्रम २२ भएको डायहिड्रल समूह (नियमित ११-भुजका सममितिहरू) उल्लेखनीय छ, किनकि “११” सबैभन्दा सानो अभाज्य हो जसका लागि डायहिड्रल समूहमा समूह-सिद्धान्तका दृष्टिले चासोको विषय हुने गैर-अबेलियन तथा केन्द्र-विहीन संरचना पाइन्छ। सैद्धान्तिक भौतिकी (स्ट्रिङ सिद्धान्त / एम-सिद्धान्त) मा ब्रह्माण्डलाई प्रायः ११ अन्तरिक्ष-समय आयामहरूमा मोडल गरिन्छ, र त्यस क्षेत्रमा कार्य गर्ने भौतिकशास्त्रीहरू तथा गणितज्ञहरूले ११ को उपस्थितिबारे बारम्बार टिप्पणी गर्ने गर्छन्। “११” सम-अङ्कीय पलिन्ड्रोमिक अभाज्य संख्याहरूमध्ये एकमात्र हो (किनकि २ भन्दा ठूलो सम सङ्ख्याका अङ्कहरू भएका अन्य सबै पलिन्ड्रोमिक संख्याहरू ११ ले विभाज्य हुन्छन्, र यसकारण संयोज्य हुन्छन्)। यो मनोरञ्जनात्मक संख्या-सिद्धान्तको एक प्रमेय हो।

निष्कर्ष:

यद्यपि “११” लाई π , e , वा स्वर्ण अनुपातजस्तो सुपरस्टार दर्जा प्राप्त छैन, तथापि यो धेरै घटनाहरूको सबैभन्दा सानो वा पहिलो उदाहरणको रूपमा बारम्बार देखा पर्छ (पहिलो repunit prime, सम-अङ्कीय palindromic prime मध्ये एकमात्र, धेरै प्रमाणहरू र प्रतिवादहरूमा प्रारम्भिक उपस्थिति, M-theory मा ११ आयामहरू, आदि)। त्यसैले, हो—गणितको संसारले ११ लाई महत्त्वपूर्ण सङ्ख्याको रूपमा मान्दछ।

“वचनलाई प्रेरणा दिनुहुने नै वचनका सच्चा व्याख्याकार हुनुहुन्थ्यो। ख्रीष्टले आफ्ना श्रोताहरूको ध्यान प्रकृतिका सरल नियमहरूतर्फ, र तिनीहरूले हरेक दिन देख्ने र प्रयोग गर्ने परिचित वस्तुहरूतर्फ आकर्षित गरेर आफ्ना शिक्षाहरूलाई स्पष्ट पार्नुभयो। यसरी उहाँले तिनीहरूको मनलाई प्राकृतिकबाट आत्मिकतर्फ डोर्‍याउनुभयो। धेरै जनाले उहाँका दृष्टान्तहरूको अर्थ तुरुन्तै ग्रहण गर्न सकेनन्; तर दिनप्रतिदिन जब तिनीहरू ती वस्तुहरूको सम्पर्कमा आए, जससँग महान् शिक्षकले आत्मिक सत्यहरूलाई सम्बन्धित गर्नुभएको थियो, कतिपयले उहाँले प्रभाव पार्न खोज्नुभएको दैवी सत्यका शिक्षाहरू बुझ्न सके, र ती उहाँको मिसनको सत्यतामा विश्वस्त भए तथा सुसमाचारमा परिवर्तित भए।” Sabbath School Worker, December 1, 1909.

“यसरी प्राकृतिक राज्यबाट आध्यात्मिक राज्यतर्फ अगुवाइ गर्दै, ख्रीष्टका दृष्टान्तहरू सत्यको त्यस शृङ्खलाका कडीहरू हुन्, जसले मानिसलाई परमेश्वरसँग र पृथ्वीलाई स्वर्गसँग एकताबद्ध गर्छ।” Christ’s Object Lessons, 17.